

OSADA

TADY BUDE
POHODA,

I KDYBY NÁS TO MĚLO
STÁT ŽIVOT!

Komediální epizodický seriál *Osada* zkoumá s velkým nadhledem český fenomén chataření. Kde jinde se mohou potkat tak různorodé a odlišné postavy než v chatařské kolonii? Milionář, který tají svůj majetek, aby zůstal v osadě oblíbený. Spisovatelka románů červené knihovny. Nepraktický ajťák, který i dříví seká podle návodu na internetu. Voják speciálních jednotek v záloze, který ve skutečnosti pracuje jako kadeřník v salonu své ženy. A další svérázné figury, které mají společné jen jedno – chataření. Do chatové osady Záhoří jezdil už jejich děda, jejich rodiče a budou jezdit i jejich děti. Platí neměnná pravidla a tradice. Přestože se svět

mezitím změnil. Někdo zbohatl, někdo naopak. Stali se z nich pravičáci i levičáci, Pražáci i Moraváci, liberálové i milovníci tradičních hodnot, staří i mladí. Vzdálili se sobě na hony. Kdeco vidí jinýma očima. Neshodli by se v práci, u televizního programu ani u voleb. Vůbec by se totiž nepotkali. Podle toho to od pátku do neděle v osadě vypadá. Ale nakonec se všichni nějak vrátí k tomu nejdůležitějšímu, co vnímají společně: na chatě je pohoda. Pohoda, i kdyby to mělo stát všechny zbytky sil. A to je taky nejrozumnější evangelium, které by Češi mohli darovat rozhádanému lidstvu: jezděte na chaty a na světě místo válek zavládne pohoda!

Seriál se natáčel od jara do podzimu loňského roku v malebném prostředí nižborských rybníků a v okolí Berounky, kde producent Petr Erben nechal postavit „zaručeně pravou“ téměř sto let starou chatovou osadu. Třináctidílný seriál na páteční večer ctí žánr rodinné komedie. Jeho prosluněná, až prázdninová atmosféra pravidelně tráská konflikty, které jsou zdrojem situačního slovního humoru.

„OSADA JE CHYTRÝ ODPOČINKOVÝ SERIÁL PRO CELOU RODINU. JE PLNÝ VTIPNÝCH DIALOGŮ A KOMICKÝCH, LEHCE ABSURDNÍCH SITUACÍ. STARTUJE 3. ZÁŘÍ A KAŽDÝ DIVÁK SI S NÍM MŮŽE PRODLOUŽIT LÉTO.“

KREATIVNÍ PRODUCENT **JOSEF VIEWEGH**

1932

OSADA ZAHORÍ

RYBÁKOVY A FRANĚK

RUBALOVÍ

KEYHOSS

SROVNALOVÍ

JUŽANOVÍ

KRAUSOVÍ

STÝBLOVÍ

KEYHOSS

DLOUHÁ LÉTA ŽIL V AMERICE A VŠE, CO JE AMERICKÉ, BEZMEZNĚ ADORUJE. MLUVÍ SE SILNÝM PŘÍZVUKEM, OBČAS SI PLETE STÁTY, MÍSTO MÁJKY VZTYČÍ NA SVĚM POZEMKU BASKETBALOVÝ KOŠ.

TOMÁŠ HANÁK TONY KEYHOSS

Opravdu byste se natáčení neúčastnil, kdyby štáb nenašel místo u Nižboru?

Así fakt ne. Už mě moc nebaví vláčet se přes půl republiky, tam říct větu „Víš, nikdy jsem tě nepřestal milovat.“ a zase se mordovat zpátky. Ale jít do práce v papučích nebo tam došlapat na kole, to je jiná káva.

Čím je podle Vás krajina unikátní?

Musel jste o krásách místního prostředí přesvědčovat své herecké kolegy, nebo nebylo třeba?

Poezii toho místa musí vidět i slepý: Je to Křivoklátsko, ale taky Kanada a taky třeba Šumava. A rybník, kolem kterého se všechno děje, je skvost, dílo Stvořitele – přestože ho založili celkem nedávno místní chlapi. No a ty chaty, které kolem něj díky filmařům vyrostly, to je oslava kutilství, sepraných deček, zašitých dek, zažloutlých vyluštěných křížovek na suchém záchodě. Náhdera. Pocit bezpečí, bezpečné vzdálenosti od světa třetího tisíciletí.

Pavel Nový je známý svým aktivním přístupem k pohybu. Troufl byste si na něj v nějaké sportovní disciplíně?

V basketu mi to natřel. V otužileckém plavání by mě asi taky pokořil. Já jsem v mládí dlouho vrcholově vesloval, takže v tom bych si na něj možná troufl. V osmách, v osmiveslicích. Nás by jelo na lodi osm, on by jel sám. To by mohl být zatraceně dramatický souboj!

Musel jste dlouho hledat polohu, jak by měl Tony Keyhoss mluvit – najít správnou kombinaci češtiny a americké angličtiny?

Trochu. Respektive „črochu“. Yeah, wobčas to bylo doucela fany, čřeba místo „strejda“ říkat „ščrejda“. Jen moudlim se, aby mi divak bude rozumět i besty... i bez tý... no, bez titulky.

Sám jste byl v Americe. Kde je snazší najít pohodu – v české kotlině, nebo ve Spojených státech? A co je pro takový stav (pohody) určující?

V Americe jsem byl mockrát, tu zem a její krajiny i oblohy opravdu miluju.

často jen v liduprázdné krajině. A ve městě obvykle jen mezi třetí a čtvrtou hodinou ranní. Ale všechno – a všude – samozřejmě záleží na tom, jestli někde kolem poletuje láska. Alespoň ve formě běláška.

Sám máte s chatařením zkušenost?

Mám celoživotní zkušenost s rodovou chalupou. Víkendové galeje a za odměnu podvečerní kafe v páchnoucím propoceném tričku. Z toho už jsem vyléčený. Tím víc se mi líbí klasická, ryzí chatařina, klůča bez pozemku a bez ječení sekačky, jednoduchost, málo starostí, údržba kusem rezavého drátu a zbytkem prošlé barvy. Podle hesla „lepší je nepřítelem dobrého“. Jenže taková chata dneska přijde na tři miliony, takže si spíš koupím nějaký starší, ospaný stan. Stan se vůle Boží.

Cítím se tam tak dobře i proto, že jen překvapivě málo Američanů zná herce Hanáka – takže se tam cítím svobodný. Tady doma je to pro mě pochopitelně horší, pohodu nacházím

PETRA NESVAČILOVÁ HELENA RUBALOVÁ

Proč jste přijala nabídku na účinkování v tomto seriálu?

U Osady mě oslovil scénář Petra Kolečka, jehož věci mám ráda, i Radek Bajgar, režisér Teorie tygra a teď i Teorie touhy, kde jsem si také zahrála. A vlastně jsem si řekla, že bych si zkusila půlroční práci na jednom projektu – věnovat se jedné roli a jedné postavě. Byla jsem nadšená nabídkou, moc ráda jsem do toho šla.

Čím je Vám postava Heleny blízká?

Mám dva nejsilnější herecké rejstříky – na jedné straně tiché autistické melancholické drama, oproti tomu komediální žánr s polohou domestikované ženy, kam právě spadá Helena. Musím se přiznat, že je to náročné a kolikrát se u toho člověk unaví víc než u smutných příběhů. Postava je mi blízká prostřednictvím nabyté zkušenosti, kterou prokazuje, a taky tím, že není úplně jednoduchá. Líbí se mi ta přehnanost, kdy můžete jít bez obav za hranu, protože ať uděláte cokoli, i když je to moc, je to správně. Protože ta postava je moc. Je skvělé, že je podobných osobností hodně. Pro roli jsem nabrala inspiraci nejen v kadeřnických salónech, ale i různých kosmetických zařízeních, až mě překvapilo, kolik takových lidí existuje. Ale jsem za ně ráda.

Manželé Rubalovi mají své místo v osadě. Jsou z Jihlavy, úspěšně podnikají, jsou zástupci produktivní střední třídy z maloměsta a tím se tak trochu odlišují od zbytku osazenstva. Hledala jste způsoby, jak se k takovému zařazení dostat? To mě právě na tom seriálu baví, jak je to napsáno s nadsázkou. Nikdo

není „normální“, každý má své specifikum. I když, co lze považovat za normální. Nicméně já to brala jako určité mimikry, které nám ukazují vzorník nás lidí, různé vlastnosti a postoje ze všech různých sociálních, názorových a věkových spekter. A řekla bych, že ze všech těch postav Osady bych něco našla v sobě i já sama. Přijde mi nesmyslné se vůči tomu vymezovat. Každý v sobě má svoji osadu a kus chatařství, i když sám není chatař.

Co v sobě máte z Heleny Vy a co jste jí propůjčila?

Do několika scén, které jsou v kontrastu s těmi humornými,

RUBALOVI

MILAN RUBAL JE DŮSTOJNÍK V ZÁLOZE, ABSOLVENT KURZŮ PŘEŽITÍ, KUTIL, VELKÝ ZÁLESÁK A – TALENTOVANÝ KADEŘNÍK ZAMĚSTNANÝ V SALONU SVÉ ŽENY. TOUŽÍ STÁT SE NÁČELNÍKEM OSADY. UKLIDŇUJE SE POSLECHEM VOJENSKÝCH AUDIOKNIH. HELENA RUBALOVÁ JE SOUTĚŽIVÁ ŽENA. CÍTÍ, ŽE MÁ NA VÍC, NEŽ JE RUBAL, ALE NEUMÍ TO POJMENOVAT. ZE SPANÍ JI BUDÍ VZPOMÍNKY NA DOBU, KDY JEŠTĚ NEMĚLA SALON A PRODÁVALA POLSKOU KOSMETIKU LADNA KOBĚTA.

jsem přidala smutek. Myslím totiž, že Helena ho v sobě má hodně, a má proto potřebu schovávat ho v nedotknutelnosti. Myslím si, že první člověk, který ji měl poprvé a doopravdy rád, je právě Milan. A ona si to nechce přiznat, a i proto tím vztahem někdy „opovrhne“, zpochybňuje ho. A taky mě bavilo to ujetý oblečení, jako tygrované kalhoty. A rozhodně jsem ráda za tu její polohu – taková raketa, to je pro každou herečku radost hrát. Ještě navíc, když se tak můžete projevit po lockdownu, včetně zanechaných stop quattro formaggi období nicnedělání,

což se projevilo i na mé postavě. Moje práce je i večer lidi pobavit, to je můj hlavní úkol. Proto jsem tam dala Peggy Bundovou, ale zároveň se snažila ukázat, že má srdce, že se umí vymezit a že má v sobě i ten smutek.

Možná jste tak mohla pokračovat v postavě, kterou jste krátce předtím ztvárnila ve filmu Bourák. Určitě. I když každou jsem ztvárnila jinak. Zároveň mám i podobnou postavu v inscenaci Skořápka, kterou hrají společně s Alenkou Mihulovou v Divadle Ungelt. Ta je v repertoáru pět let a pořád mě to baví.

Jak jste na tom s chatařením? A čemu dáváte přednost – chatě, nebo chalupě?

Mám ráda opékání buřtů, strašně mi to chutná, včetně spáleného chleba natřeného hořčicí. Ale raději mám stan než neútlunou chatku. S kamarádkami – říkáme si Amazonky –

i občas na nějaký výlet vyrazíme, ale většinou je to jednodenní výlet do třiceti kilometrů. A preferuji spíš chalupaření před chatařením. Tam si dokážu udělat správnou pohodu – s vůní letní trávy, houpací sítě, šunkofleky s kyselou okurkou, borůvkovým koláčem a houbovými řízků.

RADEK HOLUB MILAN RUBAL

Co je Vám na Rubalově postavě blízké a čím Vám naopak přijde nesympatický? Jak byste jeho postavu vlastně představil?

Na postavě Rubala je mi blízké klukovství, vystavěl si svůj svět, kam o víkendech utíká. Sympatické na něm je i to, že chce do svých her zapojit všechny ostatní.

Milan Rubal je prototypem muže, který si libuje v každé lesnické práci – jak jste s ním na tom Vy?

Hrozně rád do lesa chodím, ale z lesnických prací je mi nejbližší sekání dřeva do kamen.

Pro Vaši postavu má až komický význam funkce náčelníka osady. Prahl jste, ať už jako dítě, nebo později, takto po něčem? Nebo jste zažil něco podobného v okolí?

Já sám vůdcovské sklony vůbec nemám, jsem rád svým pánem. A jsem rád, že jsem ve svém okolí nikoho takového nezažil.

Jak se Vám hrálo po boku Petry Nesvačilové?

Krásně, od první chvíle jsme si padli do oka.

V seriálu se potkáte se svou ženou Barborou Hrzánovou. Má pro Vás oba společná práce ještě nějaký punc zvláštnosti, nebo už je to zkrátka rutina?

S Bárou hrají vždýcky rád a spolu hrajeme hlavně divadlo. Potkat se s ní před kamerou je pro nás vzácné a vždy moc hezké.

Co Vy a chataření? Jste fanouškem? A pokud ano, jde spíše o chataření, nebo o chalupaření?

Máme chalupu, a tím pádem spoustu práce kolem ní – sekání trávy, menší údržba, dělání dřeva a podobně – a oba nás to baví a moc rádi tam jezdíme.

SROVNALOVI

IVANA SROVVALOVÁ PRONAJALA NA LÉTO CHATU V ZÁHOŘÍ, ABY SVÉHO MANŽELA DAVIDA SROVVALA DOSTALA ALESPŮŇ NA CHVÍLI OD POČÍTAČE. NEPRAKTICKÝ AJTÁK SE S CHATAŘENÍM POTÝKÁ PO SVÉM. PODLE NÁVODŮ NA INTERNETU ŠTÍPE DŘÍVÍ, ROZDĚLÁVÁ OHEŇ, CHYTÁ RYBY. JENŽE PROTI VŠEM PŘEDPOKLADŮM MU TO JDE SKVĚLE A POSTUPNĚ SE MU CHATAŘENÍ A ŽIVOT V PŘÍRODĚ ZALÍBÍ MOŽNÁ VÍC, NEŽ BY BYLO IVANĚ MILÉ.

PAVLA BERETOVÁ IVANA SROVVALOVÁ

MARTIN MYŠIČKA DAVID SROVVAL

Jak byste Ivanu Srovnalovou charakterizovala? Máte s ní něco společného?

Je to taková normální holka z Prahy, která se rozhodla zažít zážitkově chataření a tím pomoci svému milovanému k většímu kontaktu s přírodou a se sebou. Asi úplně nedomyslela, co se všechno může stát. Rozumím jí, měla plán a těšila se. Já taky často plánuji a pak se dívám.

Co Váš pár s Martinem Myšičkou podle Vás vnáší do děje?

Myslím, že tím, že jsme v osadě jediní z velkoměsta, přinášíme takové oko zvenčí. Jsme náplava, se kterou se ostatní různě potýkají. Divák může hodně situací pozorovat přes nás.

Ztvárňujete manželku vášnivého ajtáka. Máte v rodině nebo blízkém okolí podobný charakter? Jak jste na tom s technikou Vy sama?

Během mého dospívání jsme měli doma každý svůj počítač. Táta programátor a bratr taky. Velmi rychle jsem vyhodnotila, že mi na tomhle způsobu života něco nesedí, zasekla se, počítač odložila a od té doby velmi tápu a se vším ohledně techniky potřebuji pomoci.

S Radkem Bajgarem jste natáčela už Teorii tygra, věděla jste, co od něho čekat? Bylo natáčení Osady v něčem jiné?

Ano. S Radkem se dobře známe už z více projektů. Mám práci s ním i s celým jeho týmem moc ráda. Vždycky se cítím jako doma. Jiné to

bylo v délce natáčení a v prostředí. Byl to takový krásný letní tábor. Když jsme skončili, měla jsem chuť všechny požádat o adresu, že bych jim poslala pohled z domova. A chci na další turnus.

Co Vy a chataření? Musela jste nalezenou lásku k němu předstírat, nebo byla autentická?

Já pobyt v přírodě miluji a často vyhledávám. Konkrétně být součástí nějaké osady, to neznám a myslím, že je to ještě jiná kvalita, ale osobně jsem spíš vlk samotář.

Máte problém unikat z pražského života, nebo je to ve Vašem případě nutnost?

Problém s tím nemám, naopak mi to vyhovuje. Pobyt v přírodě mi dělá dobře. A když překonám svou lenost, tak i nějaká činnost na zahradě. Bohužel při mé profesi to nemá žádný pevný řád, takže ne vždy se mi podaří vyjet někde na víkend, ale alespoň jednou týdně by to podobný únik chtělo.

David Srovnal se v jednom z dílů pokouší žít přes víkend v osadě off-line. Inspiroval byste se svým seriálovým hrdinou?

Vlastně někdy jo. A neví o víkendu. Co se týče počítače, s tím problém nemám. Ten vypínám. Ani nemám sociální sítě, stačí mi e-mail a telefon a teď za covidu jsem párkrát používal i Skype. Ale pokud jde o telefon, tam je to horší, ten má člověk pořád po ruce. To úplně vábí k prokrastinaci. Ať je to neustálé sledování zpráv: vždyť přece musím být v obraze, anebo taky bezbřehé možnosti na internetu, hraní her... Prostě dobrý sluha, špatný pán. Takže je určitě skvělé se aspoň občas od toho displeje odstříhnout. Anebo taky nebýt pořád na příjmu. Myslím, že i proto má spousta lidí představu o dovolené, že musí odcestovat někam hodně daleko, kde budou nedostupitelní. Ukazuje se ale, že nakonec nerozhoduje vzdálenost, ale spíše to mentální vypnutí, což je vlastně to nejtěžší.

Čím vytvoříte pohodu? Máte na to nějaký návod?

Žádný návod na to nemám. Navíc pro každého je pohoda něco jiného. Pro mě třeba je to zmíněný pobyt v přírodě nebo mít možnost být sám se sebou a nic nemuset. Nebo naopak setkání s mými blízkými u dobrého jídla a pití. Našlo by se toho určitě víc. Ovšem přílišná snaha o pohodu může způsobit přesně pravý opak. Což je asi zkušenost mnoha lidí i postav v našem seriálu. Třeba o Vánocích nebo při nejrůznějších svátcích a narozeninových oslavách anebo jen

o víkendu na chatě, kdy se tlačí na to, že teď to musí být krásné a hlavně ta pohoda, jinak to nejde! Jak se říká: cesta do pekel je dlážděna dobrými úmysly.

Nedávno jsme Vás mohli vidět jako kapitána Fajta v Božích mlýnech, kde měl jednu z menších rolí pes. V Osadě se také jeden objeví. Můžete porovnat své herecké kolegy?

Říká se, že děti a zvířata, protože jsou vždycky autentická, žádný herec nepřehraje. Ovšem na druhou

stranu problém může nastat, když potřebujete, aby vám zvíře zahrálo nějakou konkrétní reakci. Scénář na papíře unese všechno, ale realizace před kamerou, to je pak něco jiného. I když má v několika dílech Dante poměrně velký prostor, nejedná se bohužel o hereckého psa, takže s ním nešlo udělat žádnou složitější akci. A abychom zůstali při natáčení v požadovaném tempu, musel režisér nějakou akci zjednodušit, jinak bychom to nedali dohromady. Navíc ještě prozradím jednu věc, na kterou by asi zkušený pejskaři stejně přišli, náš Dante je ve skutečnosti fena.

Měli jste kvůli omezením a nařízením při natáčení nějaké problémy?

Většina seriálu se natáčela v létě, kdy byla situace relativně klidná, ale na podzim, kdy přibývalo pozitivních případů, jsme se ani my nevyhnuli různým karanténám, někteří nemocí přímo prošli, včetně mě. Radek Bajgar musel mnohdy řešit změny v natáčecím plánu a přistoupit i k nouzovým řešením. Například scéna u závěrečného táboráku, ve které jsou víceméně všichni a kdy se má spousta věcí ozřejmit, se natáčela až na konci října, protože jsme se kvůli různým karanténám nemohli všichni od září nikdy sejít. No a nakonec jsme to stejně točili odděleně a výsledný dialog vznikl, tedy doufám, až ve střížně, kdy se to poskládalo dohromady.

Chtěl byste být náčelníkem, podobně jako se jím stane David Srovnal?

Asi ne, nemám na to povahu, nepotřebuji lidem velet. V tom jsme si s Davidem podobní, on taky do toho náčelnictví spadne jaksi nedopatřením. A než být v čele osady a vést pravidelný víkendový život s rituály, tak je pro mě lákavější nějaká menší expedice se skupinou lidí, která má nějaký cíl, jede za něčím, objevuje – třeba sjíždí řeku nebo stoupá do hor. To by mě bavilo víc.

Jaký je Váš pohled na chatářské osady?

Kolikrát jsem si říkal, jak to muselo být krásné, když řeky jako Sázava, Berounka a Vltava existovaly bez všech těch chat, které jsou tam maximálně osmdesát až sto let. Když to byly hvozdy a kaňony, kam jste se dostali jedním vlakem, a pak jste procházeli tou panenskou přírodou.

EVA LEINWEBEROVÁ RADKA JUŽANOVÁ

V jednom rozhovoru jsem četl, že jste vyrůstala v takřka totožné chatové oblasti v Prostějově a že pro Vás díky tomu role v Osadě představuje životní roli – jaké to bylo v dospívání? Můžete tuto svou životní zkušenost nějak rozvést?

V podstatě od narození jsem vyrůstala na chatě, která si říkala osada Podskalí v Křenůvkách u Prostějova. Bylo to v době normalizace, takže chataření byl svobodný prostor pro setkávání se, popíjení a pobyt v přírodě. Jako děti jsme měly naprostou svobodu pohybu a vychovával nás ten, u jehož chaty jsme si hráli. Dokonce jsme razily přesvědčení, že kdyby se v naší chatové osadě našla ropa, tak bychom to zamířily, abychom o ni nepřišly. Bylo to dětství sice politicky poznamenané normalizací a zprávami o rozmísťování raket středního doletu, což jsem jako dítě vnímala s velkým strachem, ale zároveň neustálým pobytem v přírodě. Lezly jsme po stromech, kradly jablka, stavěly bunkry, padaly do potoka a zpívaly u táboráků. V chatách nebyla zavedena voda, takže jedna společná pumpa poskytovala prostor pro každodenní setkání. Byla to jedna z nejhezčích částí mého života.

Diváci Vás znají především jako herečku ztvárňující komické role – jde o Vaši nejoblíbenější hereckou polohu? Je Radka Južanová v něčem odlišná od klasického prototypu komické manželky? Jak byste její postavu představila?

I když většinou hraji komické postavy, což dělám samozřejmě ráda, tak mě už po letech přepadá chuť zahrát si něco smutného nebo dramatického. Zatím na svou příležitost ještě čekám. Radka Južanová mi hodně připomínala moji vlastní mámu, která o nás vždycky pečovala i v polních podmínkách na chatě. Můj táta, stejně jako Petr Južan, byl rychle vzplanoucí povaha a ona se

vždy snažila, stejně jako Radka, o trochu té rodinné pohody a manžela mírnit. Proto je mi Radka něčím osobně blízká. Jak se říká, že muž je hlava rodiny a žena jejím krkem, možná tady bych to poupravila, že je rukou a nohou, například zmiňované řízení auta, příprava jídla a tak dále.

Jak to bylo se „znojemštinou“? Zjišťovali jste si, jak se v moravském Znojmě mluví, nebo vás vedl režisér Bajgar?

Znojemština. Myslím, že nás obyvatelé Znojma asi nepochválí. Od režiséra Radka Bajgara jsme dostali volnou ruku na úpravu nářečí. Igor Bareš pochází z Olomouce, já z Prostějova, oba dva jsme žili mnoho let v Brně, tak jsme zkusili dát dohromady něco z těchto dialektů, ale pravá znojemština to určitě nebude. Snad nám to znojemští prominou.

Co Váš seriálový manžel Igor Bareš a syn František Červenka? Jak se Vám s nimi hrálo?

Jak už jsem psala výše, Igor Bareš i postava Petra Južana jsou velmi podobné mému tátovi, takže v tom bylo mnoho osobního. Navíc je Igor vynikající herec a partner, takže byla radost s ním hrát a vůbec se osobně potkávat při

JUŽANOVI

PETR JUŽAN JE MILIARDÁŘ, KTERÝ SE VYPRACOVAL SÁM, VLASTNÍ OBŘÍ SÝRÁRNU A DALŠÍ ZEMĚDĚLSKÉ PODNIKY. SVÉ BOHATSTVÍ ALE V OSADĚ TAJÍ, MYSLÍ SI, ŽE UŽ BY NEBYL OBLÍBENÝ, A NUTÍ RODINU PŘEDSTÍRAT CHUDOBU. JEHO MANŽELKA RADKA JE MU BEZMEZNĚ ODDÁNA, POZNALI SE JEŠTĚ V DOBĚ, KDY BYL JUŽAN OPRAVDU CHUDÝ. MÁ O NĚJ STRACH, JUŽAN TRPÍ NA VYSOKÝ TLAK A NESMÍ SE VYTOČIT, COŽ SE ALE DĚJE POMĚRNĚ ČASTO, HLAVNĚ ZÁSLUHOU JEHO SYNA HYNKA, KTERÝ TĚŽCE NESE SVOU NALINKOVANOU BUDOUCNOST. JUŽAN MU CHCE PŘEDAT SÝRÁRSKÉ IMPÉRIUM, ALE HYNEK BY SE NEJRADĚJI FLÁKAL V PRAZE V NĚJAKÉ REKLAMNÍ AGENTUŘE. PŘEDSTÍRÁ ALERGIÍ NA LAKTÓZU.

práci i po práci. Lepšího manžela jsem si nemohla přát. Stejně jako syna, studenta konzervatoře Filipa F. Červinku, který mezi nás krásně zapadl a v milostných scénách byl krásně dojemný a červenající se. Občas jsem v něm viděla sama sebe, jak odporuji svému otci a jak ho provokuji k reakcím.

Co Vás přesvědčilo, abyste na nabídku role v seriálu kývla? Scénář, režisér Bajgar, sestava kolegů, zmíněná chatová zkušenost, nebo něco úplně jiného?

Co mě přimělo přijmout roli? Asi těch vlivů bylo víc. Téma chataření, skvělí kolegové i v jiných rolích, už dlouhodobá spolupráce s Radkem Bajgarem a taky první pocovidová vlna, kdy byla velká chuť pracovat a setkávat se s kolegy, obzvlášť v tak krásné lokaci u Nižboru.

Co vy a chataření dnes?

Samozřejmě že chatařím, ale nestíhám dostatečně obhospodařovat svoji zahradu. Jako bonus mám nepřijemného souseda, tak uvidím, co s ním. Ale jinak je tu nádherně!

IGOR BAREŠ PETR JUŽAN

FILIP FRANTIŠEK ČERVENKA HYNEK JUŽAN

Co Vás přesvědčilo k tomu, abyste na nabídku účinkovat v Osadě kývl?

Pokud vynechám spíše epizodní roli v seriálu Lajna, tak jde o první scénář pana Kolečka, který jsem si mohl zahrát. Humor, který pan Kolečko užívá, je nenapodobitelný, nezastupitelný a mně blízký. Podobný autor u nás není.

Jaká byla spolupráce s Radkem Bajgarem?

Potkali jsme se na jeden den během natáčení seriálu Poldové a nemluvně – je mi na něm sympatické, že z něj vyzařuje klid a vědomí, co chce. Tou klidnou silou toho navíc dosáhne. Jsou režiséři, kteří na place improvizují, natočí spoustu všemožných záběrů a až ve střížně vyberou ty nejlepší, což je pro herce únavná věc. Když režisér ví, co chce, tak jde ta práce kupředu rychleji.

Stejně jako Petr Južan jste Moravan – pomohlo Vám to nějak při vcítování se do postavy? Myslíte si, že existuje nějaký moravský naturel?

Ano, v mentalitě obyvatel Čech a Moravy vnímám jistý rozdíl – mám možnost to srovnat, dodnes mám na Moravě spousty dobrých známých. Jsem ze Severní Moravy, která je trochu uzavřenější, možná i drsnější. Proti Čechům tam nějaký rozdíl cítím. Nevím však, jestli jsem byl obsazen kvůli tomu, že k té Moravě mám blíže.

Jak to bylo s nářečím, kterým Vaše rodina v seriálu mluví?

Určitě k němu mám blíže, a to přestože jsem z Olomouce, kde se mluví poměrně spisovně. Hanácky se hovoří v okolních vesnicích. Na jižní Moravě se mluví zase úplně jinak... Ale v seriálu vůbec nešlo o to, vystihnout konkrétní znojemský dialekt. Počítám s tím, že se proti tomu bude někdo kriticky vymezovat, ale na to mám odpověď, že Mrštící Maryšu psali také v nejednotném nářečí. To je terminus technicus. Nechat se zbytečně svazovat pokusy o autentické nářečí se hodí do jiného žánru.

Scénky Vaší rodiny působí až neuvěřitelně organicky – bylo to scénářem? Jak jste si sedl se svou seriálovou manželkou Evou Leinweberovou a seriálovým synem Františkem Filipem Červenkou?

S Evou jsme našli společnou řeč velmi rychle, ať už to bylo kvůli společným cestám autem na natáčení, nebo

z natáčení. Sice jsem v tom voze nepobyl dlouho – od domu k Nižboru jsem to měl třicet minut – nastupoval jsem jako poslední a vystupoval první, ale myslím, že jsme si skvěle porozuměli. U Filipa se díky jeho zkušenostem z Mostu! nebylo potřeba zdržovat nějakými základy, jak se chovat před kamerou nebo jak co říkat. Vzhledem k té moravštině jsem mu ale tu a tam něco poradil. Velmi rád jsem se potkával třeba také s Jaromírem Dulavou, který není ve všech dílech, ale jelikož už se pár let známe, tak to byla také velmi příjemná interakce.

Co Vy a chataření?

Jako malý kluk jsem v podobné chatové osadě vyrůstal, takže to byl takový návrat k atmosféře, která v mém dětství sehrála velkou roli.

Znáмым pro širokou veřejnost jste se stal v roli Tondy v seriálu Most!, ke kterému psal scénář také Petr Kolečko. Máte rád jeho humor? Věděl jste teď, co od spolupráce čekat, nebo to bylo tentokrát v něčem jiném?

Humor Petra Kolečka zbožňuji. Stejně jako asi další spousta lidí. Je příjemný, občas tvrdší, občas jemnější, ale přesně takový má podle mě humor být. Petr Kolečko ho umí krásně cítit a pak to dostat do slov. Navíc je jedna věc ho sledovat v televizi a druhá ty vtipy v televizi předávat. Je strašně super mít možnost pracovat na textech tak talentovaného člověka. Natáčení je vždy veselé, když jde o komediální příjemný seriál. A já můžu být neuvěřitelně vděčný, že už jsem si vyzkoušel dvě práce Petra Kolečka. A navíc vždy s hereckými esy po mém boku. Bylo to jiné. Ať už díky stylu humoru, tak také díky jiným kolegům, a také můj přístup byl jiný. Už jsem do téhle doby pár prací měl a k roli přistupoval trochu jinak než u Mostu!, kde to byla moje první velká role. Jinak toto natáčení a Most! považuji za dvě nejkrásnější natáčení, co jsem kdy zažil. Bylo to krásné díky skvělým lidem, co se sešli, a také díky krásnému prostředí, kde jsme byli. On taky ten seriál má mnoho rozdílů oproti

Mostu!. Ten byl tvrdší, zabýval se trochu ošemetným tématem a nikdo nevěděl, jak ho lidé přijmou. U Osady je jednodušší odhadnout, jak to lidé asi uvidí. A i celé téma seriálu je mnohem odlehčenější.

V seriálu ztvárňujete Hynka, syna Južanových. Domlouval jste se se svými seriálovými rodiči Igorem Barešem a Evou Leinweberovou, abyste byli autentickými Znojemáky? Zjišťovali jste si, jak se tam mluví? Nebo Vás v tomto nějak vedl režisér Radek Bajgar?

Tohle jsme probírali na první čtení s Radkem Bajgarem, protože jak říkáte, Južanovi jsou Znojemáci. A já jsem Pražák už od kosti. Na natáčení to probíhalo tak, že když bylo potřeba, režisér mi vždy poradil, co říct jinak nebo jak se víc „zeznojmit“. Občas jsem to motal sám a začal do nářečí plést slovenštinu, a to už byla chyba. A stejně tak Igor s Evou mi tu a tam poradili s určitými výrazy. Pomoc mi přicházela ze všech stran.

Jak byste Hynka Južana charakterizoval? Myslíte si, že s ním máte něco společného?

S Hynkem máme pár společných vlastností. Trocha flegmatickosti, zároveň pracovitosti, když to situace vyžaduje. Trochu cynismu. A hlavně bezstarostnost. Na hraní Hynka se mi líbilo, že to je mladší kluk, než jsem já. A já si mohl vzpomínat na své mládí a s nadhledem ho hrát. Nadhled mi při hraní Hynka opravdu pomohl. Hynek je také zároveň ambiciózní a nebojí se jít za svými sny, i když se to všem nelíbí. Problémy umí většinou nějak po svém vyřešit a postavit se k nim čelem. Teď mě napadá, že naše největší společná vlastnost je, že oba umíme mít věci na parku.

Jak v době natáčení kloubíte práci se školou? Musí to být náročné na koordinaci...

Není to nic zvláštního, že to jde dohromady těžko. Škola odmítla ustoupit v několika termínech. Zároveň byla na natáčení spousta herců a nemohli se řídit jen mnou. V jeden moment jsem s tímto měl opravdu potíže a byl jsem z toho opravdu v háji. Ale pak se vše vyřešilo, škola nakonec ustoupila a já mohl vše v klidu dotočit. Takhle situace se vždy nějak nakonec vyřeší.

Co Vy a chataření? Je to nutné zlo, případně protrpěné kvůli rodičům, nebo jste jeho fanouškem?

Chataření opravdu zbožňuji. Vypadnout z města a být v klidu v přírodě. Natáčení v těchto lokacích se tomu opravdu občas podobalo. Bylo krásné strávit se štábem pár měsíců v úžasné osadě. Já sám tedy chataření mám rad. A rodiče taky. Je to jedna z mých největších zálib, jet s rodiči na chatu. Být v přírodě, chodit na procházky a užívat si pohodu. Tato láska se také pojí se stanováním, které máme s přítelkyní oba moc rádi. Takže ne. Chataření pro mě není prokletí nucené rodiči. Jsem jeho velký fanoušek!

KRAUSOVI

ŠIMON KRAUS BYL DO ROKU 89 ZARYTÝ KOMUNISTA, V DEVADESÁTKÁCH VYSTRÍDAL NĚKOLIK NÁBOŽENSTVÍ, NAKONEC SE VYSLOVENĚ NAŠEL V ŽIDOVSTVÍ, ŽIVOT PODLE VÍRY VYŽADUJE I OD SVÉ RODINY. OTÁZKA JE, JESTLI PRAVIDELNĚ DRŽENÝ ŠÁBES NENÍ JEN ZÁMINKA PRO JEHO LENOST. KRAUSOVÁ MU TO VÍCEMĚNĚ TOLERUJE (POKUD JE ŠIMON NENUTÍ HRÁT MONOPOLY VYROBĚNÉ Z CHLEBOVÝCH KŮREK V KONCENTRÁKU), SAMA JE VŠAK VE VÍŘE VÍC NEŽ VLAŽNÁ. O ŠÁBESU UŽÍRÁ POTAJÍ CHLEBÍČKY A KOŠER VÍNO VYROBÍ PROSTĚ TAK, ŽE TO NAPIŠE NA LÁHEV. RÁDA SE NAPIJE. JEJICH DCERA ARNOŠTKA KRAUSOVÁ ZÁJEM O VÍRU PŘEDSTÍRÁ, ABY MĚLA POKOJ. ZAJÍMÁ JI JEN HYNĚK JUŽAN. JEJÍ NEJKA JE TERKA. ČASTO SI VOLAJÍ A GLOSUJÍ ŽIVOT POHLEDEM ZPOVYKANÝCH PATNÁCTEK.

JANA PLODKOVÁ DAGMAR KRAUSOVÁ

Jak se Vám líbila seriálová chata? Zařídila byste si ji podobně? Co byste naopak změnila?

Líbila se mi moc. Až na ten přístroj, který tam nainstalovala Pepíkova

postava, aby si vyřešil zatápění po setmění. Ubrala bych židovské svícny, knihy. Jo a příště bych ještě poprosila o ložnici. Dveře do ní jsme sice měli, ale za nimi byl živý plot.

Je těžké mít za muže ortodoxního žida?

Je, když vy sama židovskou víru nepraktikujete. Čím víc ortodoxní, tím větší míra tolerance, nebo spíš dělání, že to neexistuje, že se to neděje. Naštěstí má postava má v sobě velkou míru nadhledu a tolerance, tudíž se to zvládnout dalo.

Sama jste se něčeho podobného účastnila – držíte nějaké náboženské svátky a tradice? Jak moc jste důsledná?

Důsledná nejsem. Vánoce, Velikonoce prožívám víc v náznaku než do detailu. Víc si všímám momentů v přírodě, rovnodennosti, slunovratu. To jsou takové mezníky, od kterých se odpichuji dál. Ale zdobení stroměčku a smažení řízků na rozpuštěném másle má něco do sebe.

Jací byli Vaši nejbližší herečtí kolegové, tedy Pepa Polášek s Karolínou Leou Novákovou?

Jednoduše báječní. S Pepíkem se známe už nějakou dobu a hrát s ním je pro mě radost. A Karolína je krásná, talentovaná, plná energie. Strašně mě bavilo se na ni dívat. Naše rodinka mi pozvedla natáčení o další level výš.

Je Vám bližší městská móda, nebo „pohodovější“ chatařský styl?

Chatařský styl v sobě přináší bonus ve formě „je mi jedno, že sedím na trávě“. Tím je pro mě příjemnější. Ale je pravda, že celkově to nerozlišuji, protože městské oblečení často končí právě na chalupě k dožití.

Sama jste zažila prostředí džungle. Kterou osadu byste volila – exotickou, s domorodým kmenem, nebo českou, sdílenou s osadníky, jaké můžeme vidět v seriálu?

Na delší dobu bych raději trávila čas v české osadě, kde se známe, víme, co od

sebe čekat i nečekat, sdílíme slasti i strasti. Naopak při krátkodobějším pobytu bych ještě ráda poznávala cizí kulturu.

Jaký máte vztah k chataření? A preferujete chatu, nebo chalupu?

Více než pozitivní. Jsme poměrně nováčci v chalupaření. A musím říct, že mě to strašně baví. Všechno je jinak. Když chceme vařit, musíme zatopit. Když chceme vodu, jdeme k prameni. Když chceme krásu kolem, sázíme, sekáme. Jsme rukodělně tvůrčí. Čas plyne jinak. Den je plný činnosti, kam počítám i ležení v houpací síti. Přestože jedeme třeba jen na otočku, zažíváme i tak mentální relax.

JOSEF POLÁŠEK ŠIMON KRAUS

Prozradil byste, co do děje Osady přináší Vaše postava? Jak byste ji charakterizoval?

Jako každá jiná postava přináší i ta moje do děje rozličnost. Kraus je žid konvertita. Velmi bigotní, takže nic mimo svou víru neuznává... Ani pubertu své dcery.

Šimon Kraus je pozdně konvertující žid, něco takového není zrovna obvyklé. Můžete říct, co ho k tomu přivedlo?

Nevím, děj seriálu to neukazuje. My ho už vidíme tak, jak se teď o něm bavíme.

Měl jste taky někdy během života takový bláznivý výstřelek, jako má Šimon Kraus se svým židovstvím? Ne neměl. Pan Bůh zaplať za to.

Studoval jste pro natáčení nějak hloub židovské zvyky, nebo jste se nechal vést scénářem Petra Kolečka a režisérem Radkem Bajgarem?

Něco už jsem věděl předtím a něco nového se i dověděl díky natáčení. Krausovo židovství ale určitě nebude ukázkovým modelem, jak má vypadat pravověrný žid. Právě naopak. Kraus si ho trosku občas ohýbá k obrazu svému.

Co Vás přesvědčilo, abyste na nabídku účasti v seriálu kývl? Byl to scénář, obsazení dalších známých hereckých kolegů, nebo něco jiného? Nejdříve to téma. Chataři – to je krásné, ta partička různých lidí a jejich charakterů. Scénář taky. Taky to, že mě natáčení baví.

Co Vy a chataření?

Dejte pokoj. Doma mám práce nad hlavu a to stačí. Vůbec bych netoužil někam jezdit. A ani bych neměl čas jezdit někam za Prahu za další prací a starostmi.

KAROLÍNA LEA NOVÁKOVÁ ARNOŠTKA KRAUSOVÁ

Můžete nastínit, co do příběhu Osady vnese linka Vaší postavy, respektive Vašeho páru s Hynkem Južanem?

V tomto seriálu jsem ztvárnila roli mladé dívky, která se snaží zapadnout do světa dospělých. Chce objevovat věci, které ještě nezkoušela a nezažila. Láska je u ní na prvním místě. Dokonce je pro ni víc než její vlastní rodina, před kterou své objevování vlastně tají. Spolu s Filipem Červinkou, který hrál roli Hynka Južana, jsme se snažili nastínit život mladého páru, který vlastně neví, jak se věci mají. Co je pro takhle mladý pár normální a co ne, co se smí a co se nesmí, co je považované za vhodné a podobně.

Váš seriálový otec Josef Polášek sehrává komickou roli konvertujícího žida, který po svém okolí požaduje přísné dodržování všech židovských zásad. Zároveň je Vaše postava tak trochu nešťastně zamilovaná do Hynka. Která z těchto situací Vám přijde pro dospívající dívku horší? Myslím, že nejhorší situace je vlastně kombinace těchto věcí dohromady.

Jak se Vám hrálo s Filipem Červinkou, se kterým ztvárňujete dospívající pár? S Filipem jsem hrála velmi ráda, vždy s ním byla na place legrace. I přesto, že

scény, které jsme spolu měli, pro mě byly náročné, jsem nemusela být nervózní a mohla jsem se soustředit na hraní.

Na natáčení jste se setkala s řadou známých herců, včetně Vašich seriálových rodičů Jany Plodkové a Josefa Poláška. Nebyla jste zpočátku nervózní? Jaké to pro Vás bylo?

Když jsem poprvé vstoupila na plac, tak určitě ano. Arnoštka byla pro mě vlastně první velkou hereckou příležitostí. Moc jsem se těšila na setkání s tak úžasnými herci. Všichni, se kterými jsem se setkala, byli strašně hodní a milí. Pokaždé když jsme měli

nějaké společné obrazy, kde byli úplně všichni, neobešlo se to bez smíchu a zábavy. Už teď mi všichni moc chybí.

Pocházíte z herecké rodiny – berete to ve své kariéře spíše jako výhodu, či nevýhodu?

Určitě jako výhodu a jsem za své rodiče nesmírně vděčná. Moje máma i táta mi byli a pořád pro mne jsou velkou inspirací. Do tohoto oboru jsem se dostala hlavně kvůli nim a jsem moc ráda, že můžu pokračovat stejným směrem jako oni.

Co Vy a chataření? Je to nutné kvůli rodičům, nebo si ho užíváte?

Má rodina žádnou chatu nemá. Bydlíme totiž na vesnici, a jelikož je kolem nás krásná příroda, tak jsme neměli potřebu si kupovat ještě i chatu. Pokud bych ale měla možnost mít chatu v takové společnosti jako při natáčení Osady, tak bych byla moc ráda.

JANA ŠVANDOVÁ MARIE STÝBLOVÁ

STÝBLOVI

AKTIVNÍ DŮCHODCI CHODÍ DO OSADY DESET KILOMETRŮ OD VLAKU S PATNÁCTIKILOVÝMI BATOHY. NEMAJÍ MOBILNÍ TELEFONY, POKROK SE U NICH ZASTAVIL U LAHVE NA SIFON. JSOU ŠTASTNÍ, VYJDOU S KAŽDÝM. ROZHODIT JE DOKÁŽE JEN JEJICH ZEŤÁK, ZCHUDLÝ ŠLECHTIC, KTERÉMU ZŮSTAL JEN NEOBYVATELNÝ ZÁMEK A MIMOŘÁDNĚ VYTŘÍBENÉ CHUŤOVÉ POHÁRKY. TOTÁLNÍ NEMAKAČENKO, ZNALEC VÍN, DOBRÉHO JÍDLA A UMĚNÍ ŽÍT. PŘEDOBRAZEM TÉTO POSTAVY JE SCENÁRISTA PETR KOLEČKO – BUDE TVRDIT, ŽE JE TO NESMYSL, ALE NENÍ, PSAL GENSORFA PODVĚDOMĚ.

Co Vy a chataření?

Musím se přiznat, že jako malá holka jsem si hrozně přála, aby rodiče měli chatu. My jsme vždycky jezdili do takových středisek, kde byla spousta různých chat, nebo k někomu na návštěvu. Vždy jsem si ale přála, abychom měli svoji chatu, a ten sen jsem si splnila až teď v pozdním věku, kdy jsme si pořídili takovou chalupu. Takže ten sen jsem si vlastně splnila, ale musím říct, že když jsem přijela na natáčení a viděla tu naši osadu, tak jsem se vrátila do dětství a měla jsem slzičky v očích. Přesně takovou chatu jsem si vždy přála mít!

Jak se Vám hrálo po boku Pavla Nového?

S Pavlem jsme velcí kamarádi, nyní jsme spolu poprvé hráli manžele. Hrozně jsme si to užívali a doplňovali se. Já jsem byla ta správná manželka, která ho i v civilu stále opravovala, a on mě zase poučoval. Takže jsme i o pauzách byli ve svých rolích.

Co spolupráce s režisérem Radkem Bajgarem?

Já jsem se s ním setkala před mnoha lety při natáčení jednoho seriálu. Radek má kousek ode mě barák, takže má tento kraj rád stejně jako já. Je to úžasná osobnost, výborný režisér, který přesně ví, co na place chce, a umí to z herců dostat.

A jak se Vám líbí humor Petra Kolečka?

Humor Petra Kolečka mám ráda, akorát jsem si říkala, že jsme tam toho humoru my dva s Pavlem mohli mít více, ale my zase patříme mezi ty starší osadníky, respektive mezi ty vůbec nejstarší a původní. Nicméně já mám jeho humor strašně ráda. A držím nám všem palce, aby si ho znovu zamilovali i diváci a seriál se dostal mezi ty oblíbené. Potenciál tam, myslím, je veliký, ať už co se týče scénáře, režie, nebo obsazení.

Obsazení je skutečně hvězdné, neprali jste se s kolegy o pozornost?

Já sama jsem většinou měla scény s ještě dvěma herci navíc, ale pak,

když byly hromadné scény u ohňů, tak to bylo moc fajn a zažili jsme u toho mnoho legrace, ač nám třeba byla kvůli nepřízní počasí zima.

Normálně ztvárňujete spíše záporné postavy, v jednom nedávném rozhovoru jste dokonce uvedla, že se Vám „mrchy“ hrají lépe, Marie Stýblová ale představuje prototyp kladné postavy – jak to bylo s ní?

Nemůžu stále hrát mrchy nebo sexbomby. Velice mě potěšilo, že když jsme vymysleli můj vzhled – mou masku – a přišla jsem na první den natáčení, tak pan režisér řekl: „No tak prosím! Ze sexbomby se

PAVEL NOVÝ ZDENĚK STÝBLO

stala babička. Pak už jsem věděla, že jdeme správnou cestou, a bylo jen na mně, abych roli ztvárnila podle představ pana režiséra. Jednou jsme takhle seděli, já na sobě měla klobouk a brýličky a Radek Bajgar říká: „Jano, ty vypadáš jako Diana Keaton!“ Tak v ten moment jsem narostla! Dnešní babičky nejsou babičkami od Boženy Němcové, nemusí mít šátek kolem hlavy a péct koláče. Mohou být moderní a často se zdá až neuvěřitelné, že babičkami vůbec jsou. Jak vypadají, jak se o sebe starají a jak myslí... Sama jsem babičkou, takže mě i role babičky těší i na place.

Stýblovi žijí bez jakýchkoliv technických vymožeností – ať už jde o mobil, nebo počítač...

Ano, oni patří do té starší generace. Když si představím své rodiče, tak ti by

také určitě nic neměli. Znáám spoustu lidí, kteří jsou třeba ve středním věku, kteří žijí takhle. Má to v sobě přeci jen i kus romantiky.

Zamlouvalo by se i Vám osobně žít takhle?

Já už jsem si zvykla na pohodlí a jsem asi příliš rozmazlená současnou technikou. Ono žít bez elektřiny: to si nemůžete ani nabít telefon, nemůžete si pustit muziku, o televizi nemluvíme... Asi by mi hodně vadilo žít i bez vody. Kdysi jsem byla u svého bratrance v Americe, který má chatu u Lake Tahoe – mýt se člověk chodil do jezera, pro pitnou vodu se chodilo do studánky. Na toaletu jste pak chodili do lesa – na způsob indiánů –

vydlat bat dulek, vykonat potřebu a zase zahrabat. Ale zde byla alespoň ta elektřina, nicméně i to v sobě má jistou romantiku.

V druhé polovině seriálu Osada se objeví Vaše dcera Mensdorfová ztvárněná Lucií Pernerovou se svým manželem Adolfem v podání Jaromíra Dulavy – co ti dva do děje přinesou?

Nechci příliš prozrazovat, ale zkrátka zamíchají kartami příběhu, jak už to tak zjevnější se postavy dělávají.

Jaká je Vaše nejstarší vzpomínka na chatu a chataření?

Nikdy jsme neměli chatu. Chataření znám jen z vyprávění.

Vaše postava žije bez moderních technologií, jako je mobilní telefon nebo e-mail. Kvůli své práci se asi těchto komunikačních prostředků nemůžete vzdát, ale šel byste do takového života?

Téměř v takovém prostředí žiji. Přestože pan Dzurilla tvrdí, že v Česku je všude signál. Přestože bydlím na vesnici jen šedesát tři kilometrů na jih od Prahy, je u nás dokonce problém odeslat SMS, natož telefonovat. Tudíž jsem zatím neokusil komunikační smřšť na plné pecky.

V úvodu seriálu vyzvete Tomáše Hanáka v hodu na koš. Troufí byste si na něj i mimo kameru? Provozujete nějaké další sporty?

V soutěži s Tomášem bych do toho šel. Na střední jsem se s košíkovou potkal, ale raději jsem hrál odbíjenou a později hokej. V současnosti jezdím rád na kole i elektrickém a plavu každý den, pokud je to možné.

Vaše seriálová dcera má za manžela šlechtice. Bral byste takového zetě s titulem?

Mám zetě dva a bez titulu. Ten seriálový se tak trochu nepovedl, což pan Dulava zahrál skvěle.

Kde nejlépe hledáte pohodu?

Pohodu hledám hlavně v sobě a ve svém okolí a při své báječné práci.

Společně s Janou Švandovou netrávíte v Osadě tolik času jako Vaši herečtí kolegové. Nebylo Vám to líto, že nemáte více natáčecích dní? Zdá se, že natáčení bylo opravdu pohodové.

Ano. Máte pravdu, natáčení patřilo k těm dobrým, hlavně díky všem, kteří se na tomto seriálu sešli, a bylo to i báječné místo a také jsem se vlastně poprvé sešel na place s Janou Švandovou, k mé velké potěše. Přál bych si, aby to mělo pokračování. Leč to záleží na jiných lidech a hlavně na divácích.

Co Vy a chataření? A chata, nebo chalupa – a proč?

Bydlíme na vesnici, tudíž jsem v tom a spokojen.

RYBÁKOVY

LUCKA RYBÁKOVÁ JE SPISOVATELKA ROMÁNŮ ČERVENÉ KNIHOVNY. SPECIALISTKA NA MILOSTNÉ MNOHOÚHELNÍKY. SVÝM PŘÍBĚHŮM VĚŘÍ. JEJÍ PRVNÍ ROMÁN „KOLEČKO LÁSKY“ SE MOC NEPRODÁVAL, ALE PAK SE TO ROZJELO. V AUTĚ ŘADÍ Z DVOJKY ROVNOU NA ČTYŘKU, TROJKA JI PŘIPADÁ NUDNÁ. DCERA JANA RYBÁKOVÁ JE CHYTRÁ HOLKA, STUDUJE VYSOKOU. PSANÍ SVÉ MATKY, JEJÍ LÁSKY, JAKOŽ I VŠECHNY POSTAVY V ZÁHOŘÍ KOMENTUJE VTIPNĚ AŽ JÍZLIVĚ, ALE VLASTNÍ VZTAH NEMÁ. BĚHEM LÉTA SE TO ZMĚNÍ.

Jak Vám sedí humor Petra Kolečka?

Mně Petrův smysl vyhovuje, protože není prvoplánově tak zvané laskavý.

Co Vás přesvědčilo, abyste nabídku účinkovat v seriálu přijala?

Jednoznačně scénář. Dlouho jsem se u čtení nějakého scénáře nesměla tolikrát nahlas. Zvláště u rodiny Rubalových.

V seriálu se pro lásku dopustíte menšího zločinu - udělala byste něco takového i v osobním životě?

To nevím. Spíš jsem překvapená, že to vnímáte jako zločin. Pod tímhle slovem si představuji něco opravdu jiného. Tady to spíš vypadá jako takové dětské řešení situace.

Vaše postava jezdí na chatu čerpat inspiraci, kde ji berete Vy?

Každý den, všude kolem sebe, ať už jsem kdekoliv.

IVANA CHÝLKOVÁ LUCIE RYBÁKOVÁ

Co Vy a chataření? A preferujete raději chatu, nebo chalupu?

Pobyt na chalupě jsem nejvíc ocenila až během koronaviru, protože do té doby jsem na ní nestrávila tolik času a k tomu ještě v jednom kuse. Bylo to poprvé, kdy jsem vnímala přírodu. To bylo a je strhující. A přechod rovnou na natáčení v dalším přírodním skvostu bylo jen pokračováním tohoto impozantního představení. K tomu s výbornými lidmi jako bonus. Idyla.

Jaké prázdniny jsou Vám bližší - v chatce s opékaným špekáčkem, nebo u moře s míchaným koktejlem?

Nejradši mám kvalitní jídlo a pití klidně u nás doma na chatě. Nejsem moc velký fanda špekáčků, klobás a párků. Na dovolené je pro mě důležité, aby si člověk vychutnával i jídlo, na které jindy třeba nemá čas. Takže dobrý steak na grilu a zelenina nebo grilovaný hermelín, ať jsem v Čechách, nebo u moře. Miluji českou přírodu, takže jsem moc šťastná u nás doma. Což se teď během corony ukázalo jako výhoda, protože mi minulé prázdniny na chatě a výletech do hor absolutně nic nescházelo. Letos už jsem trochu pomyslela na moře, že by bylo pěkné cítit zase tu slanou vodu na kůži a ten specifický vzduch. Každopádně minulé léto jsme natáčeli právě seriál Osada a tam bylo tedy tak nádherné prostředí, že myslím, že za nás všechny můžu říct, že to byla ta nejlepší kombinace na prázdniny - práce, která se tváří jako idyllická dovolená. Točili jsme v překrásné přírodě, kde nám nic nechybělo.

Jaká je Ivana Chýlková jako herecká partnerka, v roli matky spisovatelky?

Božská! My se s Ivankou známe tak trochu od mého dětství a také jsme se spolu potkaly už při práci v divadle, takže vzájemné sympatie byly jasné hned na začátku. Což ještě víc podtrhovalo prázdninovou atmosféru, protože jsem se na natáčení s ní těšila

jako na víkend na chatě s rodinou. My jsme se minulý rok s Ivankou před kamerou potkaly dokonce dvakrát, na dvou projektech, kde mi pokaždé hrála maminku. To byla tedy velmi vtipná náhoda. Ještě jsme spolu točili film Vyšehrad, kde jsme obě zase úplně jiné. Takové, řekla bych, ženy povrchnějšího rázu, dvě blondýny mezi fotbalisty. Z intelektuálek jsme skočily rovnýma nohama do ne tak svižně myslících žen - snažím se být diplomatická.

Která z chatek by Vám osobně byla svými obyvateli nejbližší a proč?

To je těžká otázka. Já jsem si za dobu natáčení oblíbila všechny. Každá rodina má něco do sebe a je něčím výjimečná a ohromně komická. Nejprve mě asi uhranula dvojice Petry Nesvačilové a Radka Holuba. Oni jsou prostě skvělí a jejich postavy jsou tak vtipně napsané. Ale postupem času jsem tohle nadšení měla u všech. Myslím, že se povedlo, že si divák nakonec každou tu rodinu zamiluje. Všichni jsou totiž svým osobitým

ŠÁRKA VACULÍKOVÁ JANA RYBÁKOVÁ

způsobem roztomilí a hodní pochopení, takže si mě získali a doufám, že diváci to budou mít stejně. Že se jim nebude chtít opustit tyhle hrdiny seriálu.

Jezdila jste na tábory? Máte nějakou vzpomínku, která Vám tyto časy připomíná?

Nebyla jsem táborové dítě, ale byla jsem chatové dítě. Celé léto jsem moc ráda trávila se svojí babičkou na chatě. Jezdila na koni, koupala se celé dny v přehradě, chodila na diskoparníky a občas i pomohla babičce s něčím na zahradě. Nic mi nechybělo. Takhle mi to vydrželo až do dospívání. První lásky... V našem seriálu Osada, tam také probíhá příběh první lásky, prvního polibku... Tak s tím jsem si zavzpomínala i na moje léta dospívání.

Je pro vysokoškoláky důležité místo víkendového odpočinku, kam mohou odjet, nebo hledá člověk podobnou únikovku až později?

To má asi každý student jinak. Pro mě to ale důležité bylo a stejně jako moje postava Jana v Osadě jsem i já, hned jak to šlo, utíkala na chatu k vodě a do přírody. Je ale pravda, že čím jsem starší, tím častější mé útěky do přírody jsou. Během tohoto roku, kdy se vše zastavilo a člověk vlastně mohl žít na chatě celý rok, jsem zjistila, jak dobře mi dělá venkov. Zvlášť v naší profesi, ve které je hodně stresu, jsou tyto úniky naprostou nutností. Letos jsem se poprvé začala úplně sama starat o celou naši

zahradu na chatě a poprvé jsem do hloubky pocítila, jaký je to relax. Nikdy předtím jsem to úplně nechápala, proč tu babičku pořád baví sekat tu trávu a plít chodničky a skalničky. Uh! Letos mi to došlo. Ovlivněná představením Český román, které je o životě Karla Čapka a hrajeme ho v divadle na Vinohradech, jsem vzpomínala na Čapkovu knížku Zahradníkův rok a říkala jsem si, že je to vážně překrásné, jak se ze zahrady může člověk každý den radovat. Pokaždé tam něco nového rozkvete, nakvete, uzraje anebo uschne a vyroste a je zase co dělat. Koupila jsem si novou sekačku na trávu a sama se směji, když se slyším, jak radostně a důležitě v divadle na oprášovací zkoušce říkám, že dneska musím na chatu! Posekat trávu! Že mám povinnost!

Co Vy a chataření? A chata, nebo chalupa?

Minulý rok jsme s tatínkem vybetonovali nově vstup do vody, a ještě než nám úplně ztvrdl beton, skočila nám do něj veverka a navzdýcky tam otiskla svoje pacičky. A já jsem letos sama smontovala samozavlažování k jednomu záhonku hortenzií. Víím, není to moc, ale zvládla jsem to úplně sama! Božinku, já byla na sebe tak pyšná. Ovšem zapoměla jsem do něho koupit baterku, takže zatím není zprovozněné, ale to už je detail... (smích) Myslím, že se ze mě stává chatař každým coulem. V našem seriálu Osada takhle chataření propadne postava, kterou ztvárňuje Martin Myšička. A také se mu při jeho zahradním tvoření a stavění dějí podobné kiks. V jeho případě je to ještě vtipnější.

STANISLAV MAJER MICHAL FRANĚK

Jak jste hledal cestu k postavě policisty Michala Fraňka?

Já nevím, zda jsem tu cestu našel. Nějak instinktivně jsem ji cítil a šel jsem po ní. Kdybych se o tom měl rozepisovat, měl bych pocit, že diváka nabádám, jak má tu postavu vnímat. A to bych nerad.

Oblíbil jste si místo osady, která vyrostla nedaleko Nižboru?

Ano, bylo tam krásně. Líbilo se mi, jak se tam během dne měnilo světlo a atmosféra. Bylo pár okamžiků, kdy to tam vypadalo jako někde v rakouských Alpách.

Sám sice žádnou z chatek nevlastníte, ale díky Lucii (Ivaně Chýlkové) získáte ubytování. Využíváte při cestování služeb Airbnb? Máte tip na hezké místo v Česku?

Ne. V tomto směru jsem dost konzervativní. Miluji hotely, umím si představit, že bych v hotelu dokázal žít i hodně dlouhou dobu, mám rád tu anonymitu a neosobnost. Na Airbnb mi vadí ty osobní otisky majitelů. Moc hezké místo je třeba Krásná Samota v Lužických horách.

Je těžší zahrát energického a výbušného policistu (Místo zločinu Osada), nebo milovníka chlebičků a žen (Osada)? Respektive je složitější pátrat po vrahovi, nebo zloději sekaček?

Jsou to dva odlišné žánry. Osobně si myslím, že těžší je dělat humor.

Raději byste šel na předávání filmových cen, nebo myslivecký ples?

Pokud bych měl volit mezi těmito dvěma variantami, napadá mě, že nejraději bych šel na předávání filmových cen na myslivecký ples, kde by se ceny rozdávaly formou tomboly.

A co Vy a chataření? A raději chata, nebo chalupa?

Nejdůležitější je stejně vždycky TO místo. Já bych si nejraději něco namaloval sám s odborným dohledem architekta. Ideálně někde na kopci, s výhledem na západní stranu a mít nabídku šumavskou řeku. Otavu, Vydrů nebo Křemelnu.

FRANĚK

POLICISTA MICHAL FRANĚK JE OBDAŘEN MIMOŘÁDNOU SCHOPNOSTÍ NAJÍT PŘÍPAD VŽDY TAM, KDE JE HEZKY. SLUNCE, VODA A HOLKY. V PRÁCI SE NEPŘETRHNE, NECHCE RUŠIT POHODU. JAK ŘÍKÁ KRAUS, JE TO TAKOVÝ ŠÁBESOVÝ POLICAJT. PŘÍPAD VYKRADENÝCH CHAT BUDE VYŠETŘOVAT CELÉ LÉTO, BYDLÍ U RYBÁKOVÝCH, KDE SI PRONAJME POKOJ. ŘÍKÁ S VÁŽNOU TVÁŘÍ TAKOVÉ KRAVINY, AŽ TO OBČAS PŮSOBÍ CHYTŘE.

RADEK BAJGAR REŽISÉR

Co stálo za zrodem projektu Osada? Mohl byste nějak popsat jeho genezi?

Vežmu to trochu zešíroka, pardon. To, že spolu lidi z různých bublin moc nekomunikují, vidím fakt jako problém. Ztrácíme schopnost se domlouvat, ve výsledku se pak nemáme rádi a nakonec se to může nějak zradikalizovat. A tak jsem hledal prostředí, kde se přirozeně setkávají velmi různí lidé. A staré chatové osady jsou jedním z nich. Chaty kdysi postavili prarodiče a teď tam jejich potomci jezdí dál, navzdory tomu, že jeden přijel favoritem a druhý volvem, že volí přesně opačně, že jedni jsou intoši a druzí lopaty. Ale mají chaty vedle sebe a k chatě patří,

že tam je pohoda a oni se o tu pohodu snaží, i kdyby... i kdyby se u toho měli zabít, jak říká náš slogan. Prostě připadá mi důležité názorně ukázat, že spolu mají a mohou vycházet lidi, kteří jsou velmi odlišní.

Jak probíhala spolupráce s Petrem Kolečkem? Mluvil jste mu do scénářů?

Jasně, na všem jsme se domlouvali dohromady s Petrem i s kreativním producentem Josefem Vieweghem. Petr Kolečko pak napsal první verzi scénáře a já tu druhou. Důležitější je samozřejmě ta první, protože před

sebou máte na začátku prázdný papír. Kolečko je génius a většina situací je jeho, já jsem spíš pečoval o ty postavy, aby se to dalo zahrát, aby je diváci měli rádi a tak, no a aby to celé dávalo smysl.

Jak to bylo s časovou posloupností natáčení? Děj se odehrává týden po týdnu – snažili jste se tomu nějak uzpůsobit natáčení, aby odpovídalo počasí?

Děj se odehrává během víkendů od jara do podzimu, a tak jsme to taky natáčeli, takže příroda se přirozeně proměňuje. Chtěli jsme začít v dubnu, ale vinou koronaviru se to posunulo na květen, ale i tak byl úspěch natočit během pandemie třináctidílný seriál. A ještě k tomu nepoužívat jednorázové plastové kelímky, příbory a nádobí, což je nový standard České televize, který se mi líbí, a tak jsme ho chtěli i během koronaviru dodržet...

S režii televizních seriálů máte bohatou zkušenost – byla Osada v něčem jiná?

Jednak je v Osadě uzavřená skupina postav, nikdo není úplně hlavní, je jich do dvaceti a pořád se opakují, takový kolektivní hrdina. Ale hlavně natáčení vypadalo úplně jinak, u normálního seriálu se potácíte se štábem po lokacích, ale tady jsme byli na jednom místě. V květnu jsme se nastěhovali k rybníkům u Nižboru a na podzim, až opadlo listí, jsme to zase sbalili. Mezitím se v rybníku spářily žáby, narodili pulci, dospěli, a když jim narostly zadní nohy, odsákali do svých domovských kaluží. A my taky.

Původně máte vystudovanou lékařskou fakultu a dlouho jste pracoval jako reportér – myslíte si, že Vás některá z těchto nefilmářských zkušeností ovlivňuje ve Vaší filmové práci? Má třeba právě reportéřská zkušenost vliv na to, jaká si volíte témata a jak je zpracováváte?

To už je dávno. Reportáže a psaní scénářů mají společné to, že se díváte kolem sebe. A každého, kdo píše či točí, ovlivňuje úplně všechno: jak žije, co přečte, co vystuduje, ovlivní ho každý, koho v životě potká. Nejsem typ autora, který chce hlubokomyslně zkoumat pohnutí rozhárané myslí, a většina pokusů o umění v televizi a filmu jsou mi vlastně protivné. Reportáže, dokumenty

i hrané věci spíš používám jako formu komunikace, jako zkoumání otázek, které si klade hodně lidí, jako příspěvek ke snaze o nějaké dorozumění.

Osada se může pochlubit opravdu hvězdným obsazením – jak probíhal casting? Nebál jste se někdy, aby na jednom place nebylo až příliš hereckých kohoutů?

Já nedělám castingy, je mou povinností ty lidi znát a vědět, co zahrají, musím si umět představit, jak tu roli společně uděláme. Takže je prostě oslovím, a když řeknou ano, je hotovo. Pokud jde o ty kohouty na jednom smetišti: dobří herci jsou rádi, když mohou hrát s jinými dobrými herci, hlavně když je co. Když jsou ale velké scény s mnoha postavami, což se v chatové osadě děje často, tak mě

na tom stresuje hlavně situace, kdy šest nositelů Českých lvů tvoří druhý plán pro nějakou akci kolegů, a z toho mám špatné svědomí, mít na place tolik talentu a oni třeba jen přikládají na oheň nebo pečou buřty.

Co Vy a chataření? Jaký k němu máte vztah?

Naše rodina nikdy chatu neměla, ani historicky, takže vlastně žádný. Dneska mám obytné autíčko a to toulání je mi bližší. Ale ten seriál není o chatách, ale o lidech, takže při natáčení mi to snad nevadilo.

JAN BÁRTEK DRUHÝ REŽISÉR

S komediálním žánrem máte velkou zkušenost – profilovali jste se do tohoto žánru už od studií?

Já to na velkou zkušenost ještě nevidím, ale děkuji za ta slova. Nedokážu potvrdit, jestli jsem se tak profiloval, obzvlášť na vysoké, spíš bych řekl, že jsem se tak narodil a učím se dělat a dělám to, co mě baví a u čeho cítím, že dává smysl. Ale profiloval jsem se (a stále profiluji) řemeslně, protože komedie, ač se to nezdá, je o velmi přesné práci a tréninku všech zúčastněných. Když si vezmete ty nejlepší starší komediální věci, tak byly často velmi precizně a dlouhodobě zkoušeny. Ať už jsou to Svěťáci, scénky Felixe Holzmanny, nebo Chaplinovy grotesky. Takže je se v čem zlepšovat i bojovat za to, aby byly podmínky, ať podobné věci mohou vznikat i dál.

Během svojí kariéry jste si vyzkoušel práci s nejrůznějšími scenáristy, je to s Petrem Kolečkem v něčem jiné?

Každý člověk je jiný, tak proč by to nemělo platit u scenáristů? Vtipné je, že se s nimi často skoro nepotkáte. Po e-mailu nebo přes videohovor přebíráte text, ke kterému můžete říct nějaké poznámky, ale že by scenáristky či scenáristé chodili na plac, to se moc neděje, protože jsou to většinou tvorové od přírody plaší. Ale jejich práce je u filmu ta vůbec nejtěžší. Bez legrace. My všichni (štáb) totiž pracujeme už s „něčím“, vycházíme z jasného textu a naše představitost,

zkušenosti a řemeslo nám dávají konkrétní vodítka, co si s tím počít. Ale oni začínají s ničím. Může je postihnout tzv. „syndrom prázdné stránky“, tj. blok hned na začátku, protože těch variant je nekonečně mnoho... A to jim vůbec nezavidím. Oni jsou skutečné hvězdy procesu, ale nakonec je paradoxně téměř nikdo nezná. Petr Kolečko je jedním z mála scenáristů, které mají lidé v povědomí. A to zaslouženě. Zavidím mu především obrovskou pracovitost, jakým tempem dokáže psát. Dialogy, za které by si jiní nechali vrtat koleno, sype z rukávu.

Seriál má skutečně hvězdné herecké obsazení – znamenalo to pro Vás jako režiséra něco speciálního? Nebál jste se mnoha kohoutů v jednom hereckém kurníku?

Už jsem něco málo udělal, tak vím, že nejhorší pro herce je nerozhodný režisér. Tak jsem se snažil připravit a všechny obalamutit, že přece vím, co chci. Nikdy moc nehledím na VIP status, ale na to, jak kdo umí dělat to, co má – v tomto případě tedy hrát. A na Osadě se to sešlo výtečně a já jsem za tuto příležitost vděčný a nemyslím

to jako planou frází. Herecká sestava je skutečně parádní (ale to platilo i u celého štábu) a nutno říct, že krom toho, že jsou to skvělí herci, jsou to i fajn lidi, se kterými se nebojíte opravdu u toho táboráku posedět. Nebál jsem se, ale respekt jsem měl. Třeba z takové Ivany Chýlkové. To víte, já – kluk ze Zlína – a Ivana – hvězda, obrovský profil, prý přísná na režiséry a ještě o dvě hlavy vyšší než já. No a teď budu znít asi až naivně, ale nakonec to byla tak skvělá a příjemná lidská a profesní zkušenost, že to jde těžko popsat.

Jaká postava/rodina je Vám osobně z celého seriálu nejsympatičtější?

Asi to bude nepřekvapivá odpověď, ale nedokážu říct, kdo je mi nejsympatičtější, to se nedá. Jako režisér musím navíc najít porozumění s každou postavou i rodinou, které v seriálu jsou. Postavy v takovéto komedii neustále obhajujete, protože se chovají potrhle, a vy je musíte vzít na milost, mít je do určité míry rádi. Všechny postavy musejí mít nějaké klady, díky nimž se s nimi můžeme ztotožnit, naladit. Ale také své vady, díky kterým od nich máme odstup

a dovoluje nám to se jim smát. A abych odpověděl konkrétněji – člověk nějak inklinuje k tomu, co je mu blízké, čili na začátku jsem se ve scénářích nejvíc ztotožňoval s rodinou Srovnalových – s postavou programátora z města,

jsem se zamiloval do postavy policajta, dojemného macho blba, co by potřeboval pár facek a několik dní v káznici, ale kterého hraje Standa Majer tak přesně, až je téměř k sežrání.

Postavy v seriálu si jezdí na chatu odpočinout a načerpat inspiraci – kde tyto věci děláte Vy?

Asi bych měl napsat, že někde na chalupě při čtení dobré knihy nebo u dobrého filmu. Nebo na pláži u moře. Nebo při práci na zahrádce. Ale popravdě musím říct, že si nejlíp odpočinu u hraní pořádné (klidně starší) hry na počítači (takový zamilovaný Half-Life 2) a u sledování videoreceptů na YouTube.

Co Vy a chataření? Nebo spíše chalupaření? A proč?

Obojí! A to protože jsme chatu ani chalupu nikdy neměli, vždy jsem byl spíš jen šťastná návštěva, čili mě nepotkaly ty starosti s tím spojené.

greenhorna, který chatařství teprve objevuje. Později s dvojicí dam Rybákových, kde je maminka (Ivana Chýlková) spisovatelkou. Ale mám taky rád rázovité Južanovy, kteří jsou z Moravy stejně jako já. I když si moc rázovitý nepřipadám. No a zároveň

PETR KOLEČKO SCENÁRISTA

Jak probíhala spolupráce na scénářích s režisérem Radkem Bajgarem? Srovnal byste ho nějak s Vaším dvorním režisérem Janem Prušinovským? Jsou v něčem stejní? V čem se naopak liší?

Myslím, že oba se snaží zasadit moje nadsazené děje do nějakého realistického světa, v tom myslí podobně. Radek možná místy nechává víc stylizace. Oba každopádně mají možnost upravovat si text. S Radkovou prací jsem velmi spokojen a myslím, že budeme pokračovat ve spolupráci dál. Radek je osobnost a je příjemné se s ním setkávat.

Prý nejste zrovna fanda chataření a je jasné, že chataření není vyloženě tématem seriálu, ale i tak - nemusel jste si „doplňovat vzdělání“?

Musel, ale kreativní producent Josef Viewegh toho ví o chataření opravdu hodně. Ale jinak nejsem zcela nepolíben, několik posledních let jsem měl pronajatou chatu na Orlíku.

Konzultoval s Vámi nějak Radek Bajgar obsazení? Když jste psal první verzi scénáře, měl jste už před očima nějaké konkrétní tváře?

Ano, částečně to se mnou Radek konzultoval. Příjemné bylo, že snad nikdo roli neodmítl a s Radkem přišel do mých scénářů nový okruh herců, kteří u mě dosud v ničem nehráli, jako Radek Holub (byť se objevil v epizodě Čtvrté hvězdy), Petra Nesvačilová, Ivana Chýlková či Igor Bareš. Mě obsazení nadchlo.

V seriálu si děláte legraci z nejrůznějších věcí, mimo jiné i z židů - neříkal jste si při psaní, že jde občas o tenký led?

Neděláme si srandu z židů, spíš z postavy Krause, která bere praktikování ortodoxního židovství až příliš fanaticky. Přitom vlastně možná ani tolik Žid není.

Když nejezdíte na chatu, tak kde si nejlépe vyčistíte hlavu?

Při sportu nebo v hospodě. Nebo oboje v tom pořadí.

V jednom z dílů přijede do osady reklamka - vycházel jste při psaní tohoto dílu z vlastních zkušeností z branže, nebo jde spíš o obecnou nadsázku?

Asi tři reklamy jsem točil, takže to nějak trochu znám.

ARCHITEKT DAVID DUBENSKÝ PROVÁZÍ OSADOU

Místo jsme si vybrali ze tří lokací, které jsme měli k dispozici. Tato lokalita si nás zcela získala už jen tím, že jde o velmi romantické místo. Je zde spousta vegetace. Díky tomu, že jsme chaty stavěli do její blízkosti, působí autenticky. Chaty jsme stavěli přibližně šedesát dní. Tato krátká doba pro mě byla pravděpodobně nejtěžší na celém projektu, jelikož jsem během ní musel limitovat budovy, které v krajině stojí osmdesát let.

Ve všech chatách se používají speciálně upravené stropy: přímo v krovu jsou vyřezané světlíky, které umožňují snazší zesvětlování scény. S tím se v běžných chatách nesetkáte. Specifická je i výška stropů, které musely být nadsazeny oproti rozměrům reálných chat.

Na chatách jsme se nevyhnuli patinování, ale zároveň jsme byli schopni obstarat velké množství starého materiálu, ve kterém jsou staré hřebíky, praskliny a podobně. Už na podzim roku 2019 jsme sháněli starý materiál, ze kterého jsou vytlučené fasády. Některé jsou z prken, které mají stáří i osmdesát let. Podařilo se nám dostat do spousty stodol ve Středočeském kraji, které vydaly neuvěřitelné poklady, ve výsledku velmi pomáhající autentičnosti. Na novém dřevě se nikdy nevytvoří tak věrohodné praskliny, ty udělá jen čas. Součástí osady musí být i takové stavby jako latríny – každá chata má svou. Příliš je neukazujeme, ale jsou buď schované za chatou, nebo v blízkém okolí.

Naše stavby jsou na rozdíl od běžných filmových staveb prostavěné ze všech stran. Nejde jen o průčelní fasádu, jak to bývá zvykem.

„Kompozicí rekvizit a mobiliáře jsme zkusili vyjádřit i určitý rozkol mezi Rubalem a jeho ženou. Jsou v neustálé diskuzi a disharmonii, posléze se vrací do harmonie. I proto mají oddělené postele. Jak je asi na první pohled jasné, jde o střet dvou světů: zelená patří Rubalovi. Reprezentuje jeho zálesáctví a lovectví. Pak je tu naopak ale velmi dobře vidět, že sofa si prosadila jeho manželka.“

„Jediná původní chata je chata manželů Srovnalových, ta stála na naší lokaci jako první. Původnost je patrná už na první pohled, jelikož chata má velmi nízké stropy – zhruba dva metry výšky. Liší se i tím, že má zasklenou verandu, zatímco všechny naše postavené chaty mají terasy.“

„Nejmenší chatou v osadě je chata Keyhosse, tu snímáme pouze z exteriéru a slouží jako sklad osvětlovací techniky.“

1. DÍL

Ajták David Srovnal je mimoň, o chataření neví nic a rozhodně by se neměl stát náčelníkem osady.

2. DÍL

Šimon Kraus by rád přiložil ruku k dílu, ale o šábesu nesmí nic dělat. Kolik lidí je potřeba k utěsnění jedné studny?

3. DÍL

Je v Čechách něco důležitějšího než grilování?

4. DÍL

Jestli se nebudu koupat já, pak se nebude koupat nikdo.

5. DÍL

Záhorský déšť nemá. Záhorský oheň nepálí. Dají se na něm upéct buřty, po kterých se netloustne?

6. DÍL

Motorovka je moje nějka, křoviňák je dílo boží. Hodí se Milan Rubal k Heleně?

7. DÍL

Jak přežít víkend bez mobilu?
Podívejte se na internet.

11. DÍL

Volby dorazily do
Záhoří. Republika
potřebuje lásku!

10. DÍL

Lucie Rybáková
píše věty dlouhé
tak, že by se na
nich dalo věšet.
Co ji inspirovalo
k záhorskému
románu Kolečko
lásky?

8. DÍL

Arnoštka Krausová má dnes patnácté narozeniny a nehodlá čekat už ani den. Zvládne to Hynek?

12. DÍL

Je tu vůbec někdo, kdo nelže?
A jak se tančí myslivecký
twerk?

9. DÍL

Z výkřiku sojky pozná
David Srovnal i sebe.
Může se z ajtáka stát
v Záhoří lesů pán?

13. DÍL

S vypuštěním
Záhorského rybníka
vyplave na povrch holá
pravda!

MÁ CHATA, MŮJ HRAD

Titulní píseň seriálu *Osada* napsal Xindl X a bude součástí jeho nového alba *Terapie*, které vychází 10. září. Podle autora je to nejpopovější deska, jakou natočil, ale zároveň je na ní i nejvíce folku a country.

„SERIÁL *OSADA* VYPRÁVÍ PŘÍBĚHY KOMUNITY ZAPÁLENÝCH CHATAŘŮ. TO TÉMA MI BYLO OD ZAČÁTKU BLÍZKÉ. PŘIPOMNĚLO MI TO MOJE DĚTSTVÍ, KDY JSEM KAŽDÝ VÍKEND TRÁVIL S RODIČI V PODOBNĚ SVÉRÁZNĚ CHATAŘSKÉ OSADĚ U SLAPSKÉ PŘEHRADY. NAVÍC KDYŽ PŘIŠLA NABÍDKA SLOŽIT PÍSEŇ PRO TENTO SERIÁL, TRÁVILI JSME AKORÁT PRVNÍ VLNU LOCKDOWNU U MÝCH RODIČŮ PŘÁVĚ V TĚTO CHATOVÉ OSADĚ, KAM JSME PŮVODNĚ PŘIJELI NA VÍKEND A NAKONEC TAM ZŮSTALI VÍC NEŽ ČTVRT ROKU. MOHL JSEM SE PROTO NAJEDNOU VRÁTIT DO DĚTSTVÍ, CÍTIT SE PRAVÝM OSADNÍKEM – A PÍSEŇ SE TAK PSALA PRAKTICKY SAMA.“

„KLIP JSME TOČILI BĚHEM NATÁČENÍ SERIÁLU *VLONI* V LÉTĚ, TAKŽE V HLAVNÍ ROLI ZDE VYSTUPUJE O ROK MLADŠÍ A PŘEDEVŠÍM O DVACET KILO TĚŽŠÍ XINDL X. NA TOHO HUBENĚJŠÍHO SI MUSÍTE POČKAT AŽ DO DALŠÍHO KLIPU Z DESKY *TERAPIE*. ALE NA DRUHOU STRANU – ČIM VÍC XINDLA, TIM VÍC MUZYKY!“

A Má chata, můj hrad
D Misto, co mám rád bez yboud
E Má dača D zapomen
hmi Když svět kolem v rajku není
A Má chata, můj hrad
D Písek, na něm můžu si lehn
E Jus bdy D ostrova v ledn
hmi kde jsem volal, E aspoň touda
A emi7 Ví, že je normální, že viděl daf
D A touda ví, že je normální, že viděl daf
A

Fotografie

www.ceskatelevize.cz/ePress
<https://ctcloud1.czech-tv.cz/s/094jj0gXCoELd4C>
pavel.kral@ceskatelevize.cz

Stránka pořadu a podcast Kavky:

www.ceskatelevize.cz/osada
bit.ly/PodcastKavky_Osada

scénář: Petr Kolečko

úprava scénáře a režie: Radek Bajgar

druhý režisér: Jan Bártek

architekt: David Dubenský

návrhy kostýmů: Miroslava Zlatníková

umělecká maskérka: Michaela Kicková

vedoucí kostymérka: Romana Luxová

hudba: Jiří Hájek

zvuk: Roman Čapek

střih: Michal Hýka

hlavní kameraman: Lukáš Hyksa

dramaturg a kreativní producent ČT: Josef Viewegh

výkonná producentka ČT: Monika Effenbergerová

výkonná producentka Logline: Romana Brožková

kreativní producent Logline: Petr Erben

hrají: Martin Myšička, Pavla Beretová, Radek Holub, Petra Nesvačilová,
Ivana Chýlková, Šárka Vaculíková, Stanislav Majer, Pavel Nový, Jana Švandová,
Tomáš Hanák, Igor Bareš, Eva Leinweberová, Filip František Červenka,
Josef Polášek, Jana Plodková, Karolína Lea Nováková, Sára Lutovská,
Jaromír Dulava, Lucie Pernerová, Sebastian Pothe, Pepina a další

OD 3. ZÁŘÍ KAŽDÝ PÁTEK VEČER NA ČT1

Kontakt pro média

Ondřej Bambas

tel.: (+420) 261 137 527

mob.: (+420) 724 708 703

ondrej.bambas@ceskatelevize.cz

Marek Blažiček

tel.: (+420) 261 137 524

mob.: (+420) 730 800 883

marek.blazicek@ceskatelevize.cz